

CELDÖMÖKI HIRLAP

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Cselekmény, gróf Széchenyi-utca 12.
Telefon: 55. Cselekmény 17.258.

Felolvas
NAGY IMRE

Közzététel arak:
1 évre 6. 3/4 évre 3. 1/4 évre 1.60 P.
Megjelenik minden szombaton.

Az ezeréves magyar népi erő

Irta: Dr. PÉTER ERNŐ

Nem vagyunk kiscsemizet sem számban, mégkevésbé minőségben. Európában számszerint a hetedik helyen állunk és a Délkeleten élő népek között egységes tömbben mi vagyunk a vezetőik számszámában. De különbözően rajtuk kívül ezer év óta nem volt itt egyetlen olyan rendező hatalom, amely össze tudta volna fogni a körülöttünk élő kisebb népeket közös építmunkákra, kulturális és gazdasági fejlődésre. Evezredékek óta nemcsak védői, de vezetőikünk által megtartói is voltak a Dunameccse körül lakó népek. Ezt a hivatást különösen sorsdöntő időkben töltötték be tökéletesen és miután ma is korfordulón állunk, ezért szükséges, ha mélyebben befelé fordulunk, magunkba nézzünk.

A nemzetek, népek nem években, vagy évszázadokban gondolkoznak és élnek, hanem sokkal nagyobb időegységekben. Ezért amikor a mi európai történelmünket vizsgáljuk, akkor vissza kell fordulnunk ahhoz az időhöz, amikor ill a Kárpát-Dunameccsben őseink megjelentek és a történelmi építést megkezdték. Ezeréves európai múltunkban azokat a tényezőket erőket kell meglatnunk, melyek hivatásunk hordozói voltak benntünk és amelyek jövőnknek is biztos zálogai. Ezek: fajunk vezetőképesége és népi ereje. Az elsőről nem szükséges bővebben beszélni, mert az a tény, hogy latin a világnak is egyik legtorzongóbb és legveszélyesebb öklözőponján — sok előző kisértel után — egyedül mi tudunk hazát, történelmi műhelyt alapítani, mindenéi bezedésében szót.

A népek bölcsőjéből, Keletről indult el a magyarság mai ői házátkba. A túráni népek egyik csoportjaként magas politikai és hadi műveltséggel rendelkeztek, ami nagyon megköszönlte az itt lakó népek csoportokat megvédő és a békés munkába állította. Az uralkodás, a vezetés bölcsesége nem adódott meg minden népek és ha éppen jelenlegi korunkat nézzük, akkor jól láthatjuk, hogy mennyire fontos és döntő jelentősége van pedig ennek. A túráni népek világbírodalmi túrája nem annyira ismeret, mint a római, vagy angol bírodalmak, de szerkesztők tökéletesége és berendezők korabeli magas fokú mindenestre büszkeséggel töltött el a sokan véreket is. Mint túráni faj, a magyarság is szerencsével és aradszerűen gyakorolta ezt a magasabb rendező hatalmat, amelyért tulajdonképpen most is folyik a küzdelem.

Vezetőképeségünk mellett legnagyobb megtartónk, védelmezőnk és jövőnk a népi erő. A harcok önkönk munkás elől, a föld népe. Nemcsak értelmiek, hanem fajl érények továbbfejlesztésére. A föld a lovas harcok nemzetei békés. A föld művelés, kultúrát terjesztő nemzetek által, így domborodnak ki újabb érények fajánaknak. A föld azonban, hogy az ői harcok szellemétől, mert ha szükség van rá, az eke-szarva helyett szonnal kész a kardot, vagy

puskát kézbevenni. Így, hogy nem mult el egyetlen emberöltő, amikor ne állunk volna harcban, vagy a becsületért, vagy ői jussunkért — sajnos még idegen érdekért is — tehát idő és alkalom nem volt rá, hogy a fegyvertől elszakjunk.

Parasztságunk őrzése a honfoglaló őseink érényét hordozza ma is magában. Épl, dolgozik, harcol a szebb és boldogabb jövőért. Magyaránknak nyelven, szellem-

ben és vében is legújabb őrájje. Friss lendület, megújulással magabiztos, kívívó egyenl és fajl képséggel, földművelő népléket a magyarság legérősebb rétegét avajkák. Ezért amikor a világbírókat úján nagy megoldás és járomlás idején a nemzet megújulás korának megindult, a legelső magyar ember, Kormányzó Urunk szájából hangzottak el a következő jóvőben bíró szavak: „Falu népe, tanyák őrzése, Cs érénynek letéteményese. Ha a te leghőzsebb hátszéküdből kinyúló őserő megélti a képalotát és munkásszárak ledőnknek szívéi is, akkor Magyarországon nagyobb és hatásmasabb lesz, mint valaha.”

Leveles-ládából

(Egy megkészt levél)

Mélyen tisztelt Uram!

Ne vegye téves néven, hogy ismeretlenül is Önhöz írtam és sorokt. Önhöz, ki oly szerencsés helyszínen volt a most hónap egyik derős napján, hogy a sajtófény megéltt peill vonalon, — ahol nagyon sokan örökösezt álltak, — két időbelielyt is rendelkezett. Az egyiket legelőző II. osztályon, de legénybe nem velle. A másikat pedig el foglalta a III. osztályon egy névtelen magyarságl, mivel Önnek egy ismerősbe utazott ott, ahová fontos megbízástal valója akadt.

Megvallom — nem szeretek senkinek sem kellematlanságot okozni, és ezért vártam a levél megírásával is eddig! Most, hogy mégis magtalam, tellem ezt azért, mert magy vagyok és kötelességemnek tartotlam elreleltő példaként odaállítani minden jóérésű magyar elő az a felháborító esettel, amely azon a bizonyos derős napon történt. Az Ön nevét a testf ajok miatt elhalgatom, bár nem érezek kellematlanságot midőn az igazságot az Ön személtéző mondom. A magyar ember legyen talpig férfi és tetteinek következményeit is vállalja!

E kis közbeiktetés után pedig térjünk vissza az Ön kellemetlen utasításra! Először, nem hogy nács semmi különös abban, ha valaki II. osztályú jeggyel a III. osztályon utazik. Így vétekedik azt kissé nagyon sok látnak: Magyallom, jó magam is voltam a közelmúltban olyan helyszínen, hogy II. osztályú jeggy birtokában 190 km-es uton mindvégig álltam, mivel időhelyt nem talált. Talán nekem is jogom lett volna a III. osztályon helyt foglalni! (O) ugyanis kevesebb volt az utas) Mert ugyebár ebben nincs semmi különös, mivel én nem tartotlam birtokomban egy helyet sem a II. osztályon. Ön azonban mélyen tisztelt Uram, legelőző egy helyet a III. osztályon is és a II. osztályon is! Nem keadem, mélyen jogtalan, mivel nem vagyok jogász. De igazán ember vagyok a minden cepp véresem magyar vagyok a felháborít az, ami ott történt.

Remélem most már Ön is sejti, hogy miről is akarok valóni! Ha netán elrelejtette volna, röviden írt a nagy nyilvánosság előtt emlékeztetőbe idézem.

„Abban a feltevében, amelyben Ön utazott a kedélyesen beszélgetett felszólalású barájjával. — utasított. Illelőleg Áll. egy. magy. honvéd! Egy száke senki, aki azonban már megírta az ukrainai halálmarokt és a testében hozta el a halálközött golyókat. Es a száke senki, akinek azonban „Tisztelet adassék!” — a kórtásból jött. Két golyót lávítottak el a testéből előtte pár óppal. Nagyon sok vért vesztelték a szánalmas állapotát Ön éppoly jól látta, mint a többi utas. Es én most mégis csak kiérőleg Önhöz írtam a levelet. Önhöz, a II. osztályú utashoz, ki illetéktelenül állt ott azon a helyen, amely joggal illele volna meg azt a mindnyájunkért véző magyar honvédet. Azonban agyáltsák Önnek nincs azise, vagy ha van is, a szív szavát nem éri meg. Mindégy! A lényeg a fontos. A mindnyájunk életén, a boldogabb magyar jövőért harcoló magyar honvéd áll. Ön pedig áll képtelenség, nekiterpeszkedés. Áll a honvéd, mint a büszke magyar feldalom szobája, magy aztán megébrtőtt a baj! A tapasztalat vonat ugyanis — állódoman —

nyugotl rántott a szerelvényem és az a szegény honvéd összesett. De ugyanb ez a fény Ön előtt semmi különösebb nem jelen. — apad oly sokan ennek ózása. Ki ezért, ki azért! Nem fontos! Csak hogy tisztelt Uram! es a honvéd Ön miatt esztess! Es Ön miatt fakadtak fél díj a begédo sebek. Talán a folytatást felígylet is idevni, mert egy híresem most már Ön is tisztában van azaz, hogy az sem egy két-kéznapi eset, amely felélt nagyobb napirendre férni! Es mégis folytatlam levelemet, mert értdtal akarom látkban megmondani annak a derék vasúti halálmarok a kését, aki ez esztességekben Önnek rendezelműlt! A talaz feladatlására többen is felajánlolták helyüket a beteg honvédok, de ő mialta megérettelte volna az igazságot, kizárólag az Ön hányót tartotta megéleltének és azt is foglaltis el! A történet után Ön állni! Eszt nagyon okoson lelte, mert ottléte valamit kibírtólott volna a jelenlétekből. Ugyanis a főke utas! Ott urtembernek gondolták, ahinek tudnia kellett volna, hogy annak a szegény katonának mit jelent az állás? Ön azonban e hibákban meghazudtolta őket.

